

P.D. JAMESOVÁ

Detektivka

SMRT PŘÍCHÁZÍ DO PEMBERLEY

motto

motto

P.D.
JAMESOVÁ

SMRT
PŘICHÁZÍ DO
PEMBERLEY

Praha 2013

Přeložila Irmgard Kolinská

Copyright © 2011 by P. D. James
Translation © Irmgard Kolinská, 2013

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-639-9

*Joyce McLennanové
mé přítelkyni a osobní asistentce,
jíž jsem dlouhých pětatřicet let diktovala své romány,
s láskou a vděčností*

Poznámka autorky

Dlužím omluvu duchu Jane Austenové za to, že jsem její milovanou Elizabeth vystavila útrapám vyšetřování vraždy, a to zejména proto, že samotná Jane Austenová v poslední kapitole *Mansfieldského panství* jasně vyjádřila svůj názor: „Nechť se proviněním a utrpením zabývají jiní. Já taková nepříjemná témata co nejdříve opouštím poháněna snahou, abych všem, kdo se sami až příliš neprovinili, vrátila přijatelný klid, a abych s těmi ostatními skoncovala.“ Bezpochyby by mi na mou omluvu odpověděla, že kdyby se takovými ohavnostmi chtěla zabývat, byla by tento příběh napsala sama, a lépe než já.

P. D. Jamesová, 2011

Prolog

Bennetovi z Longbournu

Ženské obyvatelky Merytonu se vesměs shodovaly v tom, že pan a paní Bennetovi měli velké štěstí, když úspěšně provdali čtyři ze svých pěti dcer. Meryton, malé tržní městečko v Hertfordshiru, neleží na žádné významné cestě, kudy se jezdí za zábavou, a nevyniká ani krásou svého okolí, ani význačnou historií. Jediné velké sídlo v jeho okolí, panství Netherfield, je sice impozantní, ale není o něm zmínka ani v jediné knize pojednávající o významných architektonických památkách tohoto hrabství. Město má společenský sál, kde se pravidelně konají plesy, ale není tam žádné divadlo, a téměř veškerá zábava se odehrává v soukromých domech, kde úlevu od nudy společenských večerů a karetních her skýtají pouze drby a pomluvy.

Rodina s pěti neprovdanými dcerami zajistě přitahuje soucitnou účast všech sousedů, zejména když je nedostatek jiného rozptýlení, a situace Bennetových byla nadto obzvlášť nešťastná. Jelikož neměli mužského potomka, měl veškerý majetek pana Benneta připadnout jeho synovci, reverendu Williamu Collinsovi. Ten mohl, jak paní Bennetová s oblibou a nahlas lamentovala, ji a její dcery vystěhovat z domova ještě dřív, než tělo jejího manžela vystydne v hrobě. Je nutno přiznat, že pan Collins se snažil věc napravit, pokud to bylo v jeho silách. Způsobilo mu to určité nesnáze, ale se souhlasem své vznešené patronky lady Catherine de Bourgh, se vypravil ze své farnosti v Hunsfordu v hrabství Kent, aby navštívil Bennetovy s bohubilým úmyslem vybrat si mezi jejich pěti dcerami nevěstu. Tento úmysl se setkal s nadšeným souhlasem paní Bennetové, která jej však

zároveň varovala, že slečna Bennetová, nejstarší z dcer, se patrně zanedlouho zasnoubí. Když se pak ucházel o Elizabeth, v pořadí druhou nejstarší a druhou nejhezčí, byl rezolutně odmítnut, a tak byl nucen hledat větší porozumění u Elizabethiny přítelkyně slečny Charlotte Lucasové. Slečna Lucasová přijala jeho nabídku s potěšitelnou dychtivostí, a tak se zdála být budoucnost, která čekala paní Bennetovou a její dcery, zpečetěná, nikoliv zcela k lítosti všech sousedů. Až pan Bennet zemře, pan Collins je pravděpodobně ubytuje v jednom z větších domků na usedlosti, kde se jim dostane duchovní útěchy díky jeho kněžskému působení a tělesné potrawy ze zbytků z kuchyně paní Collinsové, k nimž čas od času přibude nějaká ta pozornost v podobě kusu zvěřiny nebo půlky vepřika.

Naštěstí rodina Bennetových tomuto údělu unikla. Na konci roku 1799 si mohla paní Bennetová blahopřát k tomu, že je matkou čtyř provdaných dcer. Nelze popřít, že sňatek Lydie, nejmladší z dcer, ve věku pouhých šestnácti let, nebyl právě nejšťastnější. Lydia utekla s poručíkem Georgem Wickhamem, důstojníkem posádky ubytované v Merytonu, a všeobecně se čekalo, že tato vylomenina skončí tak, jak si každé takové dobrodružství zaslouží, totiž tím, že ji Wickham opustí a ona bude vypovězena z domova, společensky znemožněna a dovedena k naprosté hanbě, o jejíž povaze se decentní dámy ani neodvážejí hovořit. Sňatek se přesto uskutečnil, kteroužto zprávu jako první přinesl soused William Goulding, který na koni míjel longbournský kočár právě v okamžiku, kdy nově provdaná paní Wickhamová položila ruku na otevřené okno se zjevným záměrem, aby si všiml jejího prstenu. Sestra paní Bennetové, paní Philipsová, neúnavně šířila svou vlastní verzi útěku, totiž že pár byl na cestě do Gretna Green, ale krátce se zastavil v Londýně, aby Wickham mohl o nastávající svatbě informovat svou kmotru. A když pan Bennet přijel do Londýna hledat

dceru, přistoupil Wickham na návrh, aby se zamýšlená svatba konala v Londýně, což, jak ho přesvědčovala rodina, bude daleko vhodnější. Nikdo tomuto výmyslu nevěřil, ale všichni uznali, že za svou vynalézavost si paní Philipsová zaslouží, aby to alespoň předstírali. George Wickham se samozřejmě už nikdy nebude moci ukázat v Merytonu, kde by mohl služebné připravovat o ctnost a obchodníky o výdělek, všichni se však shodli, že když k nim zavítá paní Wickhamová, dostane se jí stejně tolerantního přijetí, jaké dříve patřilo slečně Lydii Bennetové.

Hodně se spekulovalo o tom, jak se podařilo dosáhnout této opožděné svatby. Majetek pana Benneta obnášel sotva dva tisíce liber ročně a všeobecně se soudilo, že pan Wickham určitě požadoval nejméně pět set liber a navíc zaplacení všech svých dluhů, než přistoupil na svatbu. Peníze zřejmě poskytl bratr paní Bennetové, pan Gardiner. Byl to laskavý muž, ale měl vlastní rodinu a bezpochyby bude od pana Benneta požadovat vrácení peněz. V domě Lucasových panovaly velké obavy, že dědictví jejich zetě bude tímto nezbytným výdajem citelně zredukováno, ale když se nekácely žádné stromy, nepropouštěli žádní sloužící, a ani řezník nevypadal na to, že by paní Bennetové odmítl pravidelnou týdenní objednávku, Lucasovi usoudili, že pan Collins a jejich drahá Charlotte se nemají čeho obávat, a jakmile bude pan Bennet důstojně pohřben, pan Collins bude moci převzít longbournský majetek s plnou důvěrou, že zůstal nedotčen.

Naopak zasnuby, které následovaly krátce po Lydiině svatbě, totiž zasnuby slečny Bennetové a pana Bingleyho z Netherfieldu, byly přijaty s velkým uznáním. Nebylo to nic neočekávaného; obdiv pana Bingleyho k Jane byl patrný od jejich prvního seznámení na společenském plese. Slečna Bennetová byla všude oblíbená pro svou krásu, vlídnost a naivní důvěru v čistou lidskou povahu, která způ-

sobovala, že nikdy o nikom neřekla špatného slova. A za několik dní po oznámení zasnub nejstarší dcery s panem Bingleym, dočkala se paní Bennetová ještě většího triumfu, který byl ovšem zpočátku přijat s jistou nedůvěrou. Slečna Elizabeth Bennetová, druhá dcera, si měla vzít pana Darcyho, majitele Pemberley, jednoho z největších panství v Derbyshiru, které podle zaručených zpráv vynášelo ročně deset tisíc liber.

V Merytonu se říkalo, že slečna Lizzy pana Darcyho nenávidí, což tvrdili hlavně ti, kteří byli na onom prvním společenském plese, jehož se zúčastnil i pan Darcy se svým přítelem panem Bingleym a jeho dvěma sestrami, a kde se dostatečně jasně projevila jeho pýcha a arogantní pohrdání přítomnou společností. Ač byl svým přítelem panem Bingleym neustále vybízen k tanci, dal zřetelně najevo, že žádná z přítomných dam není hodna toho, aby byla jeho partnerkou. Dokonce když mu sir William Lucas představil Elizabeth, odmítl s ní tančit a později prozradil panu Bingleymu, že není dost hezká na to, aby o tanec s ní stál. Všichni byli přesvědčeni o tom, že žádná žena, která se stane paní Darciovou, nemůže být šťastná, protože, jak podotkla Maria Lucasová: „Kdo by chtěl po zbytek života mít každý den při snídani naproti sobě takový nerudný obličej? “

Nebyl však důvod zazlívat slečně Elizabeth Bennetové její uvážlivější a optimističtější pohled. Člověk nemůže mít v životě všechno, a kterákoliv mladá žena v Merytonu by se smířila s horšími věcmi, než je nerudný obličej u snídane, kdyby se mohla provdat za deset tisíc ročně a stát se paní na Pemberley. Jak se sluší a patří, merytonské dámy ochotně sympatizovaly s každým, koho potkalo neštěstí, a stejně ochotně blahopřály těm šťastným; ale všeho má být s mírou, a triumf slečny Elizabeth byl až příliš okázalý. Přiznávaly sice, že je docela hezká a má krásné oči, ale kromě toho neměla nic, čím by mohla být přitažlivá pro muže

s příjmem deset tisíc ročně, a proto netrvalo dlouho, než místní klika nejvlivnějších klepen přišla s vysvětlením: slečna Lizzy byla odhodlaná pana Darcyho získat už od okamžiku, kdy se poprvé setkali. A když prokoukly celou její strategii, musely uznat, že od samého začátku své karty vynášela obratně. Přestože s ní pan Darcy na ples odmítl tančit, nespustil z ní oči; a její přítelkyně Charlotte, která se za léta shánění manžela velmi dobře naučila rozpoznat každý náznak možné náklonnosti, už tehdy varovala Elizabeth, aby kvůli svému očividnému zaujetí pro atraktivního a populárního poručíka George Wickhama neurazila muže desetkrát významnějšího.

A pak se navíc přihodilo, že slečna Jane Bennetová byla pozvána na večeri na Netherfield a na naléhání své matky tam jela na koni místo rodinným kočárem. Jak se dalo čekat, přivodila si velmi příhodné nastuzení a přesně tak, jak si to paní Bennetová představovala, musela strávit několik nocí na Netherfieldu. Elizabeth se samozřejmě okamžitě vydala pěšky navštívit svou sestru a slečnu Bingleyovou přimělo dobré vychování, aby tomuto nevíтанému hostu nabídla pohostinství do té doby, než se slečna Bennetová uzdraví. Téměř týden strávený ve společnosti pana Darcyho bezpochyby posílil Elizabethiny naděje na úspěch a ona oné vynucené blízkosti zajisté dobře využila.

Později, na naléhání nejmladších děvčat Bennetových, pan Bingley sám uspořádal ples na Netherfieldu a při té příležitosti pan Darcy už s Elizabeth tančil. Gardedámy usazené na židlích podél stěn zvedly k očím své lorňony a stejně jako celá společnost pečlivě sledovaly každý krok tohoto páru. Nedalo se říci, že by Elizabeth a pan Darcy spolu při tanci živě konverzovali, ale už sama skutečnost, že ji požádal o tanec, zavdávala příčinu k pozornosti a spekulacím.

Dalším krokem v Elizabethině snažení byla její návštěva ve společnosti sira Williama Lucase a jeho dcery Marie

u manželů Collinsových na hunsfordské faře. Za normálních okolností by slečna Lizzy takové pozvání určitě musela odmítnout. Jaképak potěšení může kterákoliv rozumná žena mít z šesti týdnů strávených ve společnosti pana Collinse? Bylo všeobecně známo, že předtím, než jeho nabídku k sňatku přijala slečna Lucasová, byla jeho vyvolenou slečnou Lizzy. Když nic jiného, alespoň nezbytný jemnocit by jí byl měl v návštěvě Hunsfordu zabránit. Lizzy ovšem věděla, že nejbližší sousedkou a patronkou pana Collinse je lady Catherine de Bourgh a že její synovec, pan Darcy, téměř zaručeně bude pobývat na jejím panství Rosings v době, kdy Lizzy bude návštěvou na faře. Charlotte, která svou matku informovala o každém detailu svého manželského života včetně zdraví dobytka, drůbeže a manžela, jí později psala, že pan Darcy a jeho bratranec, plukovník Fitzwilliam, který byl rovněž na Rosings na návštěvě, se během Elizabethina pobytu často zastavili na faře, a že jednou pan Darcy dokonce navštívil faru bez doprovodu bratrance, když byla Elizabeth sama doma. Paní Collinsová byla přesvědčena, že tato mimořádná událost je potvrzením toho, že je zamilovaný, a v dopise se netajila názorem, že by její přítelkyně pravděpodobně ochotně přijala nabídku kteréhokoliv z obou gentlemanů; přesto se slečna Lizzy vrátila domů, aniž se cokoliv vyřešilo.

Ale všechno nakonec dopadlo dobře, když paní Gardinerová a její manžel, bratr paní Bennetové, pozvali Elizabeth, aby je doprovázela na letní prázdninové cestě. Původně měla cesta vést až do Jezerní oblasti, ale kvůli obchodním záležitostem pana Gardinera byly nuceny své plány omezit a rozhodli se, že nejdál na sever se vydají do hrabství Derbyshire. Tu zprávu měly merytonské dámy od Kitty, čtvrté z dcer Bennetových, ale nikdo takové výmluvě nevěřil. Bohatá rodina, která si mohla dovolit cestu z Londýna až do Derbyshiru, si mohla výlet určitě prodloužit až k Je-

zerům, kdyby si to přála. Bylo jasné, že paní Gardinerová, zasvěcená do záměrů své oblíbené neteře ohledně sňatku, se rozhodla pro Derbyshire, protože se domnívala, že pan Darcy bude v té době na Pemberley; a skutečně Gardinerovi a Elizabeth, kteří se v hostinci, kde bydleli, bezpochyby zeptali, kdy bude majitel panství přítomen na Pemberley, navštívili jeho sídlo v tentýž den, kdy se pan Darcy vrátil domů z Londýna. Elizabeth mu představila Gardinerovy, což bylo samozřejmě diktováno zdvořilostí, a pan Darcy všechny pozval, aby na Pemberley povečeřeli. Pokud měla Elizabeth nějaké pochybnosti o tom, zda je rozumné o pana Darcyho usilovat, hned první pohled na pemberleyské sídlo ji utvrdil v odhodlání zamilovat se do něj při první vhodné příležitosti. Později se pan Darcy a jeho přítel pan Bingley vrátili na Netherfield a ihned spěchali navštívit Longbourn, kde bylo definitivně a vítězoslavně potvrzeno štěstí jak slečny Bennetové, tak slečny Elizabeth. Elizabethino zasnoubení, ač jistě skvělé, bylo přijato s menším potěšením než zasnoubení Jane. Elizabeth nebyla nikdy příliš oblíbená a bystřejší z merytonských dam ji dokonce podezíraly, že se jim občas tajně vysmívá. Také o ní říkaly, že je cynická, a ačkoliv si nebyly zcela jisty významem toho slova, věděly, že to není u ženy žádoucí vlastnost, jelikož je to vlastnost, která se zejména mužům pranic nelíbí. Sousedé, jejichž žárlivost na takový triumf byla silnější než jakékoliv uspokojení, které by mohli cítit z nadcházejícího svazku, se utěšovali ujišťováním, že pýcha a arogance pana Darcyho a břitký jazyk jeho manželky jsou zárukou toho, že jejich společný život bude neustálou mizérií, v níž jim ani Pemberley, ani deset tisíc ročně nebudou moci být útechou.

Vezmeme-li v úvahu množství nezbytností, které bylo třeba zařídit a bez nichž by svatba snad ani nebyla platná, jako zhotovení podobizen, dohadování se s právníky, nákup nových kočárů a svatebních šatů, bylo až překvapující, že se

svatba slečny Bennetové s panem Bingleym a svatba slečny Elizabeth s panem Darcym nijak dlouho neodkládaly. Obě svatby se konaly v týž den v longbournském kostele. Býval by to byl nejšťastnější den v životě paní Bennetové, kdyby ji při obřadu nepřepadlo bušení srdce způsobené strachem, že se ve dveřích kostela objeví teta pana Darcyho, lady Catherine de Bourgh, aby sňatku zabránila, a teprve když bylo vyřčeno poslední požehnání, byla si jista svým triumfem.

O tom, zda paní Bennetové chyběla společnost druhé dceřy, se dá pochybovat, ale její manžel své oblíbené dítě zcela jistě postrádal. Elizabeth po něm zdědila inteligenci, břitký vtip a potěšení z pozorování slabůstek a vrtochů sousedů, a Longbourn mu bez její přítomnosti připadal osiřelý a nudný. Pan Bennet byl inteligentní a sečtělý muž, pro nějž byla jeho knihovna útočištěm a místem, kde trávil nejšťastnější hodiny. On a pan Darcy záhy přišli na to, že jsou si sympatičtí, a jak je u přátel obvyklé, přijímali charakterové výstřednosti toho druhého jako známku mimořádného intelektu. Během návštěv pana Benneta na Pemberley, ke kterým docházelo vždy, když byl nejméně očekáván, trávil většinu času v pemberleyské knihovně, jedné z nejskvělejších soukromých knihoven v zemi, odkud bylo těžké jej odlákat dokonce i k jídlu. Bingleyovy na Highmartenu navštěvoval méně často, jelikož kromě Janeiny přemrštěné starosti o pohodlí a blaho manžela a dětí, které šlo panu Bennetovi občas na nervy, tam bylo málo nových knih či časopisů, které by byly pro něj lákadlem. Majetek pana Bingleyho původně pocházel z obchodu. Nezdědil žádnou rodinnou knihovnu a na to, že založí vlastní, pomyslel, až když koupil sídlo Highmarten. Jak Darcy, tak pan Bennet mu při tomto projektu ochotně pomáhali. Je jen málo činností tak příjemných, jako je utrácení přítelových peněz pro vlastní uspokojení a pro jeho blaho, a pokud byli při nákupu knih občas svedeni k ex-

travaganci, utěšovali se myšlenkou, že si to pan Bingley může dovolit. Police v knihovnách vyrobených podle Darcyho ná- kresů a schválených panem Bennetem sice nebyly ještě zdaleka zaplněné, ale Bingley se už teď mohl těšit z elegant- ního uspořádání svazků a z jejich lesklých kožených vazeb. Občas i nějakou knihu otevřel a někdy, když roční doba či počasí nebyly vhodné pro hon, rybaření nebo střílení, mohl dokonce být spařen, jak si v nich čte.

Paní Bennetová doprovodila manžela na Pemberley pou- ze při dvou příležitostech. Pan Darcy ji přijal laskavě a sho- vívavě, ale ona měla před svým zeťem takový respekt, že si nepřála zážitek z návštěvy opakovat. Elizabeth podezírala matku, že ve skutečnosti jí dělá větší radost donekonečna popisovat svým sousedkám divy Pemberley, velikost a krá- su zahrad, velkolepost domu, počet sloužících a honosnost jídel, než to vše sama prožívat. Ani svá vnoučata pan Ben- net ani jeho manželka nenavštěvovali příliš často. Při pěti dcerách narozených krátce po sobě měli stále ještě v živé pa- měti probdělé noci, ječící děti, neustále si stěžující hlavní vychovatelky a neochotné chůvy. Když si dítě prohlédli krátce po jeho narození, souhlasili s ujišťováním rodičů, že je pozoruhodně krásné a že již teď vykazuje mimořádnou inteligenci, ale pak se spokojili s tím, že dostávali pravidel- né písemné zprávy o tom, jak prospívá.

Na netherfieldském plese paní Bennetová přivedla své dvě starší dcery do rozpaků, když nahlas prohlásila, že se dá očekávat, že Jane bude mít díky svému sňatku možnost seznámit i její mladší dcery s bohatými muži, a k všeobec- nému překvapení to byla Mary, která nelenila a splnila její velmi přirozené mateřské přání, aby byly pokud možno všechny dcery dobře zaopatřeny. Nikdo totiž nepředpo- kládal, že se Mary někdy provdá. Náruživě četla, ale bez jakékoliv rozlišovací schopnosti a porozumění; neúnavně cvičila hru na piano, ale bez sebemenšího talentu; neustále

pronášela banální fráze, v nichž se nezračily ani moudrost, ani vtip. Rozhodně nikdy nedávala najevo zájem o muže. Společenský ples přetrpěla jenom proto, že jí dával příležitost blýsknout se hrou na piano, při níž dokázala vydatným používáním pedálu udržet pozornost posluchačů a stát se tak na chvíli středem pozornosti. Přesto se Mary necelé dva roky po Janeině svatbě stala manželkou reverenda Theodora Hopkinse, faráře z farnosti sousedící s Highmartenem.

Jednou byl highmartenský vikář indisponován a pan Hopkins jej po tři neděle zastupoval při bohoslužbách. Byl to hubený, melancholický, pětatřicetiletý starý mládenec, který měl ve zvyku pronášet nesmírně dlouhá kázání na spleť teologická témata, čímž si pochopitelně vysloužil pověst mimořádně moudrého člověka. Nedalo se o něm říci, že je bohatý, ale měl kromě své prebendy více než průměrný soukromý příjem. O jedné z těchto neděl byla Mary hostem na Highmartenu a po bohoslužbě, když všichni vycházeli z kostela, ji Jane faráři představila. Mary jej okamžitě zaujala tím, že se pochvalně vyjádřila o jeho přednesu, souhlasila s jeho interpretací textu a tak zešířila se rozpovídala o relevanci Fordyceových kázání, že Jane, která se s manželem už nemohla dočkat oběda skládajícího se ze studené pečeně a salátu, Hopkinse raději pozvala příští den na večeři. Následovala další pozvání a během tří měsíců se Mary stala paní Theodore Hopkinsovou, což vzbudilo stejně málo veřejného zájmu jako obřad sám, který se obešel bez velké okázalosti.

Pro farnost to mělo jednu výhodu, že se výrazně zlepšila kvalita jídla na faře. Paní Bennetová vychovala své dcery v přesvědčení, že nejdůležitější věcí pro udržení harmonie v rodině a pro získání přízně mužských hostů je dobré jídlo. Kongregace v kostele zase doufala, že vikář se bude chtít rychleji vracet k rodinnému stolu a zkrátí své bohoslužby, ale navzdory tomu, že se časem zvětšoval objem jeho pasu,

délka kázání zůstala stejná. Manželé se na faře usadili v dokonale shodě, až na to, že Mary hned na začátku vyslovila požadavek, aby dostala svou vlastní místnost zařízenou jako knihovnu, kde si bude moci v klidu číst. To se vyřešilo tak, že na Maryin osobní pokoj přeměnili jedinou vhodnou ložnici pro hosty, což mělo blahodárný vliv na domácí vztahy a zároveň to znemožnilo zvát k pobytu příbuzné.

Na podzim roku 1803, kdy paní Bingleyová a paní Darcyová slavily šest let šťastného manželství, zůstávala s paní Bennetovou doma pouze jediná dcera, Kitty, pro kterou se nenašel manžel. Ani paní Bennetovou, ani Kitty tento nedostatek příliš netrápil. Kitty se těšila prestiži a shovívavosti, která náležela jediné dceři v domě, a díky častým návštěvám u Jane, kde si ji velmi oblíbily děti, si užívala života, jenž nikdy nebyl tak příjemný. Naopak návštěvy Wickhama a Lydie sotva mohly být doporučením pro manželství. Ti vždycky přijeli v bujaré náladě a byli nadšeně přivítáni paní Bennetovou, která se pokaždé radovala, když viděla svou oblíbenou dceru. Ale tato počáteční shoda se rychle změnila v hádky, vzájemné obviňování a mrzuté stížnosti ze strany hostů na jejich chudobu a na ubohost finanční podpory, kterou jim poskytují Elizabeth a Jane, takže paní Bennetová byla nakonec právě tak ráda, když je viděla odjíždět, jako byla ráda, když je mohla přivítat při jejich příští návštěvě. Ale potřebovala doma dceru a Kitty, která se od té doby, co odešla Lydia, velmi změnila a byla nyní mnohem přívětivější a ochotnější, jí byla velkou oporou. V roce 1803 bylo proto možno považovat paní Bennetovou za šťastnou ženu, pokud jí to ovšem dovolovala její povaha. Byli dokonce svědkové, kteří ji viděli účastnit se večere o čtyřech chodech v přítomnosti sira Williama a lady Lucasových, aniž by se jedinkrát zmínila o onom nespravedlivém dědickém ustanovení.